

Антоніна Євгенівна ЗУБАРЕВА

к.ю.н., доцент, Львівський національний університет імені Івана Франка

ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-3994-2698>

e-mail: antonina.zubareva@lnu.edu.ua

ВИЗНАННЯ БАТЬКІВСТВА З ІНОЗЕМНИМ ЕЛЕМЕНТОМ: ВИЗНАЧЕННЯ ЗАСТОСОВНОГО ПРАВА ТА ОКРЕМІ ПРОБЛЕМИ ПРАВОЗАСТОСУВАННЯ

У статті досліджено особливості визначення застосовного права у справах про визнання батьківства з іноземним елементом та окремі проблеми правозастосування, що виникають під час розгляду цієї категорії спорів. Обґрунтовано, що такі справи мають не лише сімейно-правовий, а й колізійно-правовий характер, оскільки потребують попереднього визначення права, що підлягає застосуванню до встановлення походження дитини. Проаналізовано положення ст. 65 Закону України «Про міжнародне приватне право» та значення особистого закону дитини на момент її народження як основної колізійної прив'язки. Розкрито значення належної матеріально-правової кваліфікації вимоги, оцінювання іноземних документів, а також процесуальних аспектів доказування, зокрема у разі одержання доказів за кордоном. На підставі судової практики показано, що ефективне вирішення таких спорів потребує комплексного підходу.

Ключові слова: визнання батьківства, іноземний елемент, особистий закон дитини, застосовне право, міжнародне приватне право

Стаття надійшла 08.04.2026

Статтю прийнято 13.04.2026

Статтю опубліковано 15.05.2026

ВСТУП

Інститут визнання батьківства належить до тих категорій сімейних справ, в яких питання особистого статусу дитини безпосередньо пов'язане з виникненням взаємних прав та обов'язків між дитиною і батьками. За наявності іноземного елемента такі правовідносини виходять за межі суто внутрішнього сімейно-правового регулювання та набувають значення для міжнародного приватного права, оскільки потребують визначення права, що підлягає застосуванню до встановлення походження дитини. Актуальність дослідження зумовлено тим, що в цій категорії спорів вибір застосовного права безпосередньо впливає не лише на підстави визнання батьківства, а й на вирішення пов'язаних питань доказування, оцінювання іноземних документів, процесуального одержання доказів за кордоном і меж судового захисту заявленої вимоги. Водночас судова практика у справах про визнання батьківства з іноземним елементом залишається обмеженою, що посилює значення системного аналізу положень Закону України «Про міжнародне приватне право» (далі – Закон), Сімейного кодексу України (СКУ) та наявних підходів правозастосування. У зв'язку з цим науковий інтерес становить дослідження колізійної прив'язки, яка визначає застосовне право у справах цієї категорії, а також окремих проблем правозастосування, що виникають під час їх розгляду.

МЕТА статті – з'ясування особливостей визначення застосовного права у справах про визнання батьківства з іноземним елементом та аналіз окремих проблем правозастосування, пов'язаних із розглядом цієї категорії спорів.

МЕТОДИ ДОСЛІДЖЕННЯ

У процесі дослідження застосовано сукупність загальнонаукових і спеціально-юридичних методів пізнання. Формально-юридичний метод застосовано для аналізу положень Закону та СКУ, що регулюють визначення застосовного права і матеріально-правову кваліфікацію вимог у справах про визнання батьківства з

іноземним елементом. Системно-структурний метод дав змогу з'ясувати співвідношення колізійних, матеріально-правових і процесуальних норм у цій сфері. За допомогою логіко-юридичного методу виявлено особливості тлумачення норм, що визначають порядок встановлення походження дитини, а також окремі проблеми їх практичного застосування. Порівняльно-правовий метод застосовано в аналізі доктринальних підходів до визначення походження дитини, особистого закону дитини та транскордонного визнання сімейного статусу у міжнародному приватному праві.

РЕЗУЛЬТАТИ

Визнання батьківства з іноземним елементом постає складником ширшої проблематики визначення походження дитини у транскордонних приватноправових відносинах. Такі справи потребують не лише з'ясування підстав відповідної вимоги за сімейним законодавством, а й попереднього визначення застосовного права.

Наявність іноземного елемента у справах про визнання батьківства може бути пов'язана з різним громадянством батьків, проживанням сім'ї у третій державі, народженням дитини або реєстрацією її народження за кордоном, а також з необхідністю визнання в іншій державі документів, що підтверджують її походження [1]. За таких умов визначення батьківства перестає бути виключно внутрішньодержавною справою, оскільки відповідні правовідносини виявляються пов'язаними з кількома юрисдикціями [1]. Правове регулювання визначення походження дитини має комплексний, міжгалузевий характер, а за наявності іноземного елемента додатково постає питання вибору правопорядку та застосування норм матеріального права іншої держави з урахуванням міжнародних стандартів захисту прав дитини [1]. З огляду на це, наявність іноземного елемента змінює юридичну природу спору про визнання батьківства, оскільки зумовлює необхідність попереднього визначення права, що підлягає застосуванню.

У науковій доктрині зазначається, що питання дійсності сімейного зв'язку, набутого за кордоном, нале-

жить до сфери міжнародного приватного права, оскільки одним із фундаментальних завдань цієї галузі є забезпечення безперервності особистого статусу особи у транскордонних правовідносинах та запобігання ситуаціям, коли відповідний статус визнається в одному правопорядку, але не породжує правових наслідків в іншому [2]. У цьому контексті норми міжнародного приватного права визначають, за яких формальних і матеріальних умов іноземне судове рішення або офіційний документ, зокрема свідоцтво про народження, може бути визнаний в іншій державі [2]. Розвиваючи цей підхід, у сучасній доктрині міжнародного приватного права наголошено, що невизнання правового зв'язку між дитиною та її батьками, встановленого за кордоном, може призводити до ситуації т.зв. «кульгавого» батьківства («limping parentage»), коли відповідний сімейний статус є в одному правопорядку, але не породжує належних правових наслідків в іншому. Саме тому питання визнання походження дитини в транскордонних відносинах пов'язується не лише з технікою колізійного регулювання, а й із забезпеченням безперервності правового статусу дитини та правової визначеності її сімейного становища [3]. Отже, у справах про визнання батьківства з іноземним елементом колізійно-правовий вимір охоплює не лише визначення застосовного права до самого питання походження дитини, а й проблему транскордонного визнання сімейного статусу, набутого або підтвердженого за кордоном.

У національному законодавстві України колізійно-правове регулювання відносин, пов'язаних із визначенням батьківства, закріплене у ст. 65 Закону, відповідно до якої встановлення та оскарження батьківства визначаються особистим законом дитини на момент її народження [4]. Зміст особистого закону дитини розкрито у ст. 16 Закону, яка пов'язує його насамперед із правом держави громадянства, а в окремих випадках – із правом держави найбільш тісного зв'язку, місця проживання або перебування [4]. Отже, у таких справах вирішальним є той правопорядок, який визначається через особистий закон дитини на момент її народження, що забезпечує визначеність застосовного права та унеможливає його зміну внаслідок подальшої зміни громадянства чи місця проживання дитини.

Водночас у вітчизняній доктрині звертається увага на те, що міжнародний аспект визначення походження дитини полягає не лише у виборі правопорядку та юрисдикції, а й у необхідності врахування прав дитини та її найкращих інтересів у транскордонних правовідносинах. У зв'язку з цим у науковій літературі висловлено позицію, що колізійне регулювання у цій сфері має бути більш гнучким і дозволяти застосування не лише особистого закону дитини на момент її народження, а й права, тісніше пов'язаного з відповідними відносинами, якщо воно є більш сприятливим для дитини [1]. Так, навіть за наявності фіксованої колізійної прив'язки питання визначення застосовного права у справах цієї категорії не є суто технічним, оскільки воно безпосередньо впливає на рівень захисту прав та інтересів дитини.

З матеріально-правового погляду спори про походження дитини від батька не є однорідними. У цій сфері слід розмежовувати принаймні кілька моделей

вимог: по-перше, визнання батьківства за рішенням суду за відсутності заяви, право на подання якої передбачене ст. 126 СКУ (ст. 128 СКУ); по-друге, оспорювання батьківства, коли в актовому записі про народження вже зазначено певну особу як батька дитини (ст. 136, 138 СКУ); по-третє, ситуації, в яких для належного захисту права необхідне поєднання двох вимог – виключення попереднього запису про батька та одночасне визнання батьківства іншої особи, що найбільш виразно простежується у моделі спору, передбаченій ст. 129 СКУ, а правовим наслідком вирішення такого спору є внесення відповідних змін до актового запису про народження дитини згідно зі ст. 134 СКУ [5]. Отже, у справах цієї категорії суд має попередньо з'ясувати не лише те, яке право підлягає застосуванню, а й те, яка саме матеріально-правова модель вимоги відповідає характеру спірних правовідносин, оскільки саме від цього залежить належний спосіб судового захисту та межі доказування.

Зазначені аспекти виразно простежуються у судовій практиці українських судів, зокрема у справі № 569/2213/22, в якій Гоцанський районний суд Рівненської області визнав громадянина Королівства Бельгії батьком дитини, народженої в Україні, та постановив внести відповідні зміни до актового запису про її народження [6], а Рівненський апеляційний суд залишив такий підхід без змін [7]. У цій справі суди виходили з того, що за ст. 65 Закону встановлення та оскарження батьківства визначаються особистим законом дитини на момент її народження [4], а тому з огляду на народження дитини в Україні та обставини її державної реєстрації застосуванню підлягало право України. Особливий інтерес у цій справі становить юридична роль бельгійського свідоцтва про допологове визнання: суд не виходив з того, що цей документ сам собою автоматично зумовлює зміну актового запису про народження дитини в Україні, а оцінив його як іноземний офіційний документ, який підтверджує попереднє визнання походження дитини від конкретної особи та підлягає врахуванню у сукупності з іншими доказами. Доказове використання бельгійського свідоцтва про допологове визнання також пов'язане з дією Конвенції 1961 р., що скасовує вимогу легалізації іноземних офіційних документів, оскільки відповідно до її ст. 2 документи, на які вона поширюється, звільняються від дипломатичної або консульської легалізації, а згідно зі ст. 3 єдиною формальною процедурою, що може вимагатися, є проставлення апостиля [8]. Саме тому вирішення спору ґрунтувалося не на самостійному правовому ефекті цього документа, а на його оцінюванні разом з іншими доказами у справі, зокрема з висновком молекулярно-генетичної експертизи, що в підсумку дало підстави для визнання батьківства та внесення змін до актового запису про народження дитини [6; 7]. З наведеного вбачається, що у транскордонних спорах про батьківство іноземний документ не підміняє судове вирішення спору, але може відігравати важливу роль у доказуванні походження дитини та в оцінюванні вже сформованого сімейного статусу.

Окремий практичний аспект розгляду справ про визнання батьківства з іноземним елементом пов'язано з необхідністю вчинення процесуальних дій за межами України. Це простежується, зокрема, в ухвалі Дніпровського апеляційного суду у справі № 227/3077/20, пос-

тановленій у спорі про визнання батьківства та внесення змін до актового запису про народження дитини, де позивач перебував у Нідерландах і не мав можливості особисто прибути в Україну для відібрання біологічних зразків [9]. За таких обставин суд розглядав питання про направлення судового доручення до іноземної держави, виходячи з положень ст. 80 Закону [4] та ст. 498 ЦПК України [10], які допускають звернення суду України до компетентного органу іноземної держави у разі необхідності отримання доказів або вчинення окремих процесуальних дій за кордоном. У випадках, коли необхідне одержання доказів за межами України, застосування механізмів міжнародної правової допомоги здійснюється й з урахуванням положень Конвенції про отримання за кордоном доказів у цивільних або комерційних справах 1970 р., відповідно до ст. 1 якої судовий орган однієї договірної держави може звернутися до компетентного органу іншої договірної держави шляхом судового доручення для отримання доказів або вчинення іншої судової дії [11]. Отже, ця справа ілюструє, що за наявності іноземного елемента встановлення фактичного походження дитини може вимагати звернення суду до механізмів міжнародної правової допомоги для одержання доказів за кордоном.

Практика у справах про визнання батьківства з іноземним елементом свідчить, що їх розгляд потребує одночасного вирішення кількох взаємопов'язаних питань: визначення застосовного права, оцінювання юридичного значення іноземних документів, встановлення фактичного походження дитини та належної процесуальної організації доказування, зокрема за межами України. Саме така сукупність елементів зумовлює підвищену складність цієї категорії справ і показує, що іноземний елемент впливає не лише на колізійно-правову характеристику правовідносин, а й на весь механізм їх судового розгляду. У зв'язку з цим окремого аналізу потребують проблеми правозастосування, що виникають у визначенні належного правопорядку, кваліфікації вимоги та реалізації процесуальних механізмів у транс-кордонній ситуації.

Однією з ключових проблем правозастосування у справах про визнання батьківства з іноземним елементом є необхідність одночасного вирішення колізійного, матеріально-правового та процесуального питань, які в реальному судовому розгляді тісно переплітаються. Національне законодавство України пов'язує встановлення та оскарження батьківства з особистим законом дитини на момент її народження [4], однак саме визначення такого права ще не дає відповіді на питання про належну матеріально-правову модель вимоги. Це зумовлено тим, що СКУ передбачено різні способи судового захисту у справах стосовно батьківства, зокрема визнання батьківства, оспорування батьківства, а в окремих випадках – поєднання вимог про виключення попереднього запису про батька та визнання батьківства іншої особи [5]. Саме тому практична складність у цій категорії справ полягає не лише у формальному застосуванні колізійної норми, а насамперед у правильній кваліфікації вимоги, встановленні належного способу судового захисту та визначенні кола обставин, що підлягають доказуванню.

Ще однією проблемою правозастосування у справах про визнання батьківства з іноземним елементом є за-

безпечення належного доказування у випадках, коли окремі процесуальні дії має бути вчинено за межами України. У таких ситуаціях складність полягає не лише в установленні фактичного походження дитини, а й у процесуальній можливості одержати відповідні докази в іншій державі. Як свідчить практика, за відсутності можливості особистої участі сторони в експертних процедурах на території України суд змушений звертатися до механізмів міжнародної правової допомоги, зокрема до направлення судового доручення компетентному органу іноземної держави на підставі ст. 80 Закону та ст. 498 ЦПК України [4; 9; 10]. Це означає, що у справах цієї категорії ефективність судового захисту залежить не лише від правильного визначення застосовного права, а й від реальної можливості за безпечити виконання процесуальних дій у транс-кордонному вимірі.

Не менш важливим питанням правозастосування у справах про визнання батьківства з іноземним елементом є належна правова кваліфікація заявленої вимоги у співвідношенні з наявним актовим записом про народження дитини. Це зумовлено тим, що походження дитини від батька за законодавством України може визначатися як за спільною заявою батьків, так і за рішенням суду [5], а внесення змін до вже наявного актового запису можливе лише за наявності належної правової підстави, зокрема судового рішення [5]. У доктрині обґрунтовано, що розширення можливостей генетичного тестування у спорах про батьківство не знімає процесуальних проблем, а лише змінює їх конфігурацію: поряд зі встановленням біологічного походження на перший план виходять питання допустимості відповідних доказів, меж їх доказової сили, згоди на оброблення генетичної інформації та забезпечення належних процесуальних гарантій під час одержання й використання таких результатів [12]. Отже, навіть наявність генетичного висновку не усуває потреби у належній правовій кваліфікації заявленої вимоги, оскільки біологічне підтвердження походження дитини саме собою ще не визначає ні належного способу судового захисту, ні меж судового розгляду. В таких умовах суд має не лише встановити факт походження дитини від певної особи, а й правильно визначити, чи йдеться про визнання батьківства, оспорування наявного запису про батька, чи про необхідність одночасного вирішення обох питань у межах одного провадження. Саме від цього залежить як зміст судового захисту, так і подальша можливість внесення змін до актового запису про народження дитини..

ВИСНОВКИ

Визнання батьківства з іноземним елементом є не лише сімейно-правовим, а й колізійно-правовим питанням, оскільки його вирішення передбачає попереднє визначення права, що підлягає застосуванню. Основною колізійною прив'язкою у цій сфері виступає особистий закон дитини на момент її народження, закріплений у ст. 65 Закону України «Про міжнародне приватне право», що забезпечує визначеність застосовного права. Водночас проведений аналіз показує, що самого визначення застосовного права недостатньо для правильного вирішення спору, оскільки воно має поєднуватися з належною матеріально-правовою кваліфікацією вимоги відпо-

відно до сімейного законодавства України. Саме від розмежування визнання батьківства, оспорювання батьківства та поєднання відповідних вимог залежить належний спосіб судового захисту і межі доказування.

Судова практика підтверджує, що у справах цієї категорії іноземний елемент впливає не лише на вибір застосовного права, а й на оцінювання іноземних документів, можливість одержання доказів за кордоном та загальну процесуальну конструкцію спору. Іноземні документи про походження дитини можуть мати істотне доказове значення, однак їх юридичний ефект у внутрішньому правопорядку потребує окремого су-

дового оцінювання. Так само й генетичний висновок не підміняє належної правової кваліфікації вимоги, оскільки біологічне підтвердження походження дитини саме собою не визначає ні способу судового захисту, ні меж судового розгляду. Отже, ефективне вирішення спорів про визнання батьківства з іноземним елементом можливе лише за умови комплексного підходу, в межах якого колізійне регулювання, матеріально-правова кваліфікація та доказування розглядаються у взаємозв'язку з урахуванням потреби належного захисту прав та інтересів дитини.

Список використаних джерел

1. Лефтерова О.І. Визначення походження дитини в міжнародному приватному праві : дис. ... д-ра філософії : 081 Право. Одеса, 2026. 259 с. URL: <https://dspace.onu.edu.ua/items/849594c8-aafc-4def-90d0-66d8d531a2b6>
2. Den Haese S., Verhellen J. Personal status across borders: family reunification procedures meet private international law. Family reunification in Europe: exposing inequalities / ed. by E. Desmet et al. London, 2024. pp. 43–61. DOI: 10.4324/9781003503217-4
3. Albornoz M.M. Parentage and International Surrogacy – Common solutions for a contentious issue? The Elgar Companion on the Hague Conference on Private International Law / eds. Thomas John et al. 2019. URL: <https://ssrn.com/abstract=3396176>
4. Про міжнародне приватне право: Закон України від 23.06.2005 № 2709-IV. *Верховна Рада України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2709-15#Text>
5. Сімейний кодекс України: Кодекс України; Закон від 10.01.2002 № 2947-III. *Верховна Рада України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2947-14#Text>
6. Рішення Гошанського районного суду Рівненської області від 20.07.2023 у справі № 569/2213/22. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/112305305>
7. Постанова Рівненського апеляційного суду від 21.11.2023 у справі № 569/2213/22, провадження № 22-ц/4815/1100/23. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/115222432>
8. Конвенція, що скасовує вимогу легалізації іноземних офіційних документів: Конвенція; Гаазька конференція з міжнародного приватного права від 05.10.1961. *Верховна Рада України*. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_082#Text
9. Ухвала Дніпровського апеляційного суду від 12.09.2023 у справі № 227/3077/20, провадження № 22-ц/803/1464/23. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/113417226>
10. Цивільний процесуальний кодекс України: Кодекс України; Закон від 18.03.2004 № 1618-IV. *Верховна Рада України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1618-15#Text>
11. Конвенція про отримання за кордоном доказів у цивільних або комерційних справах: Конвенція від 18.03.1970. *Верховна Рада України*. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_922#Text
12. Coppo L. New missing persons identification methods and paternity disputes. *BioLaw Journal – Rivista di BioDiritto*. 2022. Special Issue 1. pp. 173–193. DOI: 10.15168/2284-4503-2315

References

1. Lefterova O.I. Determination of the Child's Parentage in Private International Law: thesis ... PhD in legal sciences. Odessa, 2026. 259 p. URL: <https://dspace.onu.edu.ua/items/849594c8-aafc-4def-90d0-66d8d531a2b6> [in Ukrainian].
2. Den Haese S., Verhellen J. Personal status across borders: family reunification procedures meet private international law. Family reunification in Europe: exposing inequalities / ed. by E. Desmet et al. London, 2024. pp. 43–61. DOI: 10.4324/9781003503217-4
3. Albornoz M.M. Parentage and International Surrogacy – Common solutions for a contentious issue? The Elgar Companion on the Hague Conference on Private International Law / eds. Thomas John et al. 2019. URL: <https://ssrn.com/abstract=3396176>
4. On Private International Law: Law of Ukraine of 23.06.2005 No. 2709-IV. *Verkhovna Rada of Ukraine*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2709-15#Text> [in Ukrainian].
5. Family Code of Ukraine: Code of Ukraine; Law of 10.01.2002 No. 2947-III. *Verkhovna Rada of Ukraine*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2947-14#Text> [in Ukrainian].
6. Decision of the Hoshcha District Court of Rivne Region of 20.07.2023 in case No. 569/2213/22. *Unified State Register of Court Decisions*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/112305305> [in Ukrainian].
7. Resolution of the Rivne Court of Appeal of 21.11.2023 in case No. 569/2213/22, proceeding No. 22-ts/4815/1100/23. *Unified State Register of Court Decisions*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/115222432> [in Ukrainian].
8. Convention Abolishing the Requirement of Legalisation for Foreign Public Documents: Convention; Hague Conference on Private International Law, 05.10.1961. Database "Legislation of Ukraine". *Verkhovna Rada of Ukraine*. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_082#Text [in Ukrainian].
9. Ruling of the Dnipro Court of Appeal of 12.09.2023 in case No. 227/3077/20, proceeding No. 22-ts/803/1464/23. *Unified State Register of Court Decisions*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/113417226> [in Ukrainian].
10. Civil Procedure Code of Ukraine: Code of Ukraine; Law of 18.03.2004 No. 1618-IV. *Verkhovna Rada of Ukraine*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1618-15#Text> [in Ukrainian].
11. Convention on the Taking of Evidence Abroad in Civil or Commercial Matters: Convention; 18.03.1970. *Verkhovna Rada of Ukraine*. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_922#Text (accessed: 04.04.2026) [in Ukrainian].
12. Coppo L. New missing persons identification methods and paternity disputes. *BioLaw Journal – Rivista di BioDiritto*. 2022. Special Issue 1. pp. 173–193. DOI: 10.15168/2284-4503-2315

Antonina ZUBAREVA

PhD in Legal Sciences, Associate Professor, Ivan Franko National University of Lviv

ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-3994-2698>

e-mail: antonina.zubareva@lnu.edu.ua

RECOGNITION OF PATERNITY WITH A FOREIGN ELEMENT: DETERMINATION OF THE APPLICABLE LAW AND CERTAIN ISSUES OF LEGAL ENFORCEMENT

Introduction. Recognition of paternity belongs to the category of family law disputes in which the child's personal status is directly linked to the emergence of mutual rights and obligations between the child and the parents. Where a foreign element is present, such disputes acquire significance for private international law, since they require a prior determination of the law applicable to the establishment of the child's origin. The relevance of the study lies in the fact that the determination of the applicable law affects not only the legal grounds for recognition of paternity, but also issues of proof, assessment of foreign documents, obtaining evidence abroad, and the scope of judicial protection.

The purpose of the paper is to clarify the peculiarities of determining the applicable law in cases concerning recognition of paternity with a foreign element and to analyse certain issues of law application arising in the course of adjudication of such disputes.

Results. The paper substantiates that disputes concerning recognition of paternity with a foreign element are of both family-law and conflict-of-laws nature. It is established that Article 65 of the Law of Ukraine "On Private International Law" determines the child's personal law at the time of birth as the principal connecting factor for establishing and contesting paternity. At the same time, determination of the applicable law alone is insufficient for the proper resolution of the dispute, since it must be combined with the proper substantive qualification of the claim under the Family Code of Ukraine. Particular attention is paid to the distinction between recognition of paternity, contestation of paternity, and combined claims involving both the exclusion of a previous record of paternity and the recognition of another person's paternity. The paper also examines judicial practice concerning the assessment of foreign documents, including a Belgian prenatal recognition certificate, and procedural issues related to obtaining evidence abroad.

Conclusions. It is concluded that effective resolution of disputes concerning recognition of paternity with a foreign element requires a comprehensive approach combining conflict-of-laws regulation, substantive qualification of the claim, and evidentiary procedure. Foreign documents concerning the child's origin may have significant evidentiary value, but their legal effect within the domestic legal order requires separate judicial assessment. Likewise, a genetic expert report does not replace proper legal qualification of the claim and cannot by itself determine the scope of judicial protection.

Keywords: recognition of paternity, foreign element, child's personal law, applicable law, private international law